

7 Outlander

Csontok visszhangoznak I. kötet

Filmsorozatként
is hódít!

*fine
selection*

DIANA GABALDON

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

DIANA GABALDON

AN ECHO IN THE BONE

CSONTOK
VISSZHANGOZZÁK

Az Outlander-sorozat hetedik része

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Az összes jó kutyámnak:

Penny Louise-nak

Tipper Johnnak

Johnnak

Flipnek

Archie-nak és Ednek

Tippynak

Spotsnak

Emilynek

Ajaxnek

Mollynak

Gusnak

Homernak és JJ-nek

Köszönetnyilvánítás

Jó három évembe telik megírni a sorozat egy-egy kötetét. Ez alatt az idő alatt sokakat zaklatok folyamatosan a kérdéseimmel, és segítőkészségüknek köszönhetően olyan lenyűgöző információmorzskához is hozzájutok, amiket amúgy eszembe sem jutott volna megkérdezni. Sosem fogok emlékezni mindegyikre, de valamennyiükre hatalmas hálával gondolok.

Így hát szeretném köszönetemet kifejezni...

...John Flickernek és Bill Massey-nek, a szerkesztőimnek, akik mindketten oroszlánszívű és -lelkű úriemberek, és akik hősiezen megküzdöttek a jó sok részlettel teli könyvvel és annak veszélyesen élő szerzőjével.

...Danny Barornak és Russell Galennek, irodalmi ügynökeimnek, akik szó szerint megérik a súlyukat aranyban – ami azért sok mindenről árulkodik ezekben a válságos időkben.

...Kathy Lordnak, hősies olvasószerkesztőmnek és Virginia Noreynek, a könyvtervezőmnek (azaz „a könyvek istennőjének”), akik együttesen feleltek a könyv szépségéért és könnyű olvashatóságáért.

...Vincent La Scalának és a gyártási csapat többi kegyetlenül megoldoztatott tagjának, akiknek sikerült időben kinyomtatniuk a könyvet, miközben erre *elég* kevés esély volt.

...Steven Lopatának, amiért olyan élénken szemléltette, milyen, amikor az embert egy vízi mokaszinkígyó üldözi – valamint a rezesfejű mokaszinkígyók szagának költői jellemzéséért: „Mint az állatkerti kígyóház és a rothadt uborka szagának keveréke”.

...Catherine MacGregornak és Catherine-Ann MacPheenek a *gàidh-lig* fordításokért és a gael nyelv finomságainak magyarázatáért. Ezenkívül Katie Beggsnek és a Nemzetközi Gael Maffia számtalan névtelen, de nagyra becsült hősének.

...Tess nővérnek, dr. Amarilis Iscoldnak, Sarah Meir okleveles nővérnek és szülész nőnek, valamint számos további segítőkész egészségügyi szakembernek az orvosi tanácsaikért, a betegségek szemléletes leírásáért és a rémisztő sebészeti részletekért.

...Janet McConnaughey-nek, az *OEDILF*-es, vagyis a limerick vers formában írt kreatív angol szótárbeli bejegyzésekért, a véres fejszék műzsjaként betöltött szerepéért, és amiért felhívta a figyelmemet a felrobbanó ciprusfákra.

...Larry Tuohynak (és másoknak), amiért elmesélték, hogy nézett ki a Spitfire-pilóták dzsekije.

...Ron Parkernek, Helennek, Esmének és Lesley-nek a „szőrös majom”-mal való segítségért.

...Beth és Matthew Shope-nak és Jo Bourne-nak a hasznos információkért a Barátok Vallásos Társaságáról. Bármilyen esetleges pontatlanság az én hibám.

...Jari Backmannek a részletes időrendért, a kivonatokért és az éjszakai égbolt, valamint az Invernessből és Fraser's Ridge-ről látható csillagok leírásáért.

...Katrina Stiboharnak rendkívül pontos listájáért arról, ki mikor született, és aztán mi történt velük. Valamint az érdekes részletek rengeteg kedves megszállottjának, akik mindig kéznél vannak, hogy megmondják, ki hány éves, vagy hogy Lord John és Fergus találkozott-e, amikor az előbbi kanyarós volt.

...Pamela Patchet Hamiltonnak (és Buddynak) az orrfacsaróan élénk leírásért, hogy milyen, amikor valakit közléről lespriccel egy bűzösborz.

...Karen Henrynek, az üzenetküldés cárnőjének, aki rendben tartja a Compuserve Books and Writers Communitynél lévő mappámat, és diplomatikusan terelgeti a felhasználókat.

...Nikki Rowe-nak és lányának, Caitlinnek a csodás YouTube-csatornáért, amit létrehozta nekem (<http://www.youtube.com/user/voyage-softheartemis> – azoknak, akik kíváncsiak, valóban olyan hangom van-e, mint Donald kacsának).

...Rosana Madrid Gattinak, a webúrnőnek a precíz és hű bejegyzésekért és az ötletes kivitelezésért.

...Susan Butlernek az állandó logisztikai támogatásért, a kutyás pizzamapartikért, amiért ellátott fekete patronnal és remek javaslatáért Jemmel kapcsolatban.

...Allene Edwardsnek, Catherine MacGregornak és Susan Butlernek a korrektúráért és a rendkívül hasznos (bár szemzsibbasztó) szörszálhasogatásért.

...Shirley Williamsnek a morva sütikért és a New Bern-i látképért.

...Becky Morgannek a történelmi szakácskönyvekért.

...a dédnagyapámnak, Stanley Sykesnak Jamie soráért a mesterlövészetről.

...Bev LaFrance-nak, Carol Krenznek és még sokan másoknak, amiért segítettek a francia részeknél. Illetve Florence-nek, a fordítónak, Peter Berndtnak és Gilbert Sureau-nak, amiért rámutattak a francia Miatyánk 1966-os (*accorde-lui*) és a korábbi, hivatalosabb (*accordez-lui*) változata közti különbségekre.

...John S. Kruszkának Kościuszko nevének helyes leírásáért és kiejtéséért (ami „kosz-CSÚS-ko”, ha esetleg valaki kíváncsi rá; a felkelés alatt sem tudta senki kiejteni, úgyhogy valójában inkább csak Kosnak hívta mindenki).

...a lallybrochi hölgyeknek meg nem szűnő támogatásukért és a nagyon érdekes ajándékokért.

...a férjemnek, mert ő is jól tudja, mire való egy férfi.

...Alex Krislovnak, Janet McConnaughey-nek és Margaret Campbell-nek, a Compuserve Books and Writers Community adminisztrátorainak és a sok-sok segítőkész embernek, akik naponta felkeresik az oldalt, és megosztják megfigyeléseiket, információikat és általánosságban jól szórakoznak.

...az Alfred Publishingnak, amiért megengedték, hogy idézzek az Archie Bell and the Drells számából, a *Tighten Up*ből.

A *Carmina Gadelic*ából vett *A fehér hattyú* a Floris Books jóvoltából szerepel a könyvben.

I. KÖTET

Prológu

A test rendkívül alkalmazkodó tud lenni. A lélek még inkább. Azonban vannak dolgok, melyekből nincs visszatérés.

Azt mondd, a nighean¹? Igaz, a testet könnyű megcsontítani, a lelket pedig megnyomorítani – mégis van valami az emberben, amit sosem lehet elpusztítani.

¹ Kedvesem.

ELSŐ RÉSZ

FELKAVART VIZEK

Méha tényleg meghalnak

Wilmington, Észak-Karolina
1776. július

A kalóz feje eltűnt. William hallotta, ahogy a közeli rakparton ácsorgók azt tárgyalják, vajon előbukkan-e megint.

– Á, vége – csóválta a fejét egy rongyos ruhájú, félvér férfi. – Ha az ali-gátor nem vitte el, majd a víz fogja.

Egy másik férfi, aki valahonnan a vadonból érkezhetett, megmozgatta a dohányt a szájában, és ellenvetése jeléül a vízbe köpött.

– Nem, kibír még egy napot. Talán kettőt is. Azok a porcok, amik a fejet tartják, kiszáradnak a napon. Megkeményednek, mint a vas. Sokszor láttam már ilyet szarvastetemeknél.

William látta, hogy Mrs. MacKenzie gyors pillantást vet a kikötőre, majd elkapja a tekintetét. Sápadtak tűnt, és a fiú kissé arrébb lépett, úgy helyezkedett, hogy eltakarja előle a férfiakat és a dagály barna árját, bár a víz magas állása miatt a póznához kötözött holttestet amúgy sem lehetett látni. A cölöpöt azonban igen – a büntett árának kegyetlen emlékeztetőjeként. A kalózt több nappal azelőtt kötözték ki az árapálysíkságra, fulladás általi halálra ítélve, és bomló holttestének ellenálló képessége a közbeszéd állandó témája lett.

– Jem! – kiáltotta Mr. MacKenzie élesen, majd elsietett William mellett, hogy fia után eredjen. A kisfiú, akinek vörös haja az anyját idézte, elkészült, hogy a férfiak beszélgetését hallgassa, és most a kikötőbakba kapaszkodva veszélyes szögben kihajolt a víz fölé, hogy megnézzze a halott kalózt.

Mr. MacKenzie az inge nyakánál fogva elkapta a kisfiút, visszahúzta, és a karjába kapta, hiába tiltakozott a gyerek, hiába nyújtózkodott a mocsaras kikötő felé.

– Látni akarom, ahogy a faligátor megeszi a kalózt, apu!

A lézengők felnevettek, és még MacKenzie is elmosolyodott kissé, ám mosolya azonnal eltűnt, amikor a feleségére nézett. Egy pillanat alatt mellette termett, és egyik kezét a könyökére tette.

– Jobb, ha megyünk – mondta MacKenzie, és fogást váltott a fián, hogy támogatni tudja a feleségét, akin tisztán látszott, mennyire feldúlt. – Ransom hadnagynak, akarom mondani, Lord Ellesmere-nek – pontosított, bocsánatkérő mosollyal fordulva William felé – bizonyára más kötelezettségei is vannak.

Valóban így volt. Williamnek vacsorakor az apjával volt találkozója. Azonban a rakpart túlsó felén lévő fogadóig kellett csak elmennie, nem fenyegette az a veszély, hogy elkésik. Ezt közölte is velük, és biztatta a családot, hogy maradjanak, mivel élvezte a társaságukat – főleg Mrs. MacKenzie-ét. Az asszony viszont, bár arcába visszatért a szín, sajnálkozóan mosolygott, és megsimogatta a karjában tartott csecsemő sapkás fejét.

– Valóban mennünk kéne. – A fiára pillantott, aki továbbra is ficáncolt apja karjában, majd tekintete a kikötőre és a vízszint fölött jól kivehető cölöpre tévedt. Aztán határozottan levette róla a tekintetét, és inkább William arcára szegezte. – A baba kezd ébredezni, meg kell etetnem. De nagyon örülök, hogy találkoztunk. Bárcsak tovább beszélgethetnénk! – Szavai őszintén csengtek, és közben finoman megérintette a fiú karját, aki erre kellemes bizsergést érzett a gyomra mélyén.

A rakparton ácsorgók most már fogadásokat kötöttek a megfulladt kalóz újbóli felbukkanására, bár szemmel láthatóan egyiküknek sem volt egyetlen garasa sem.

– Kettő az egyhez, hogy még ott lesz, amikor elvonul a dagály.

– Öt az egyhez, hogy a teste ott lesz, de a feje nem. Nem érdekel, mit mondasz a porcokról, Lem, azt a fejet alig tartotta valami, amikor legutóbb előntötte a víz. Ez az ár biztosan elviszi.

Annak reményében, hogy elnyomja ennek a beszélgetésnek a hangját, William nagy ívű búcsúzkodásba kezdett, és legszebb udvari modorával még kezét is csókolta Mrs. MacKenzie-nek, majd hirtelen felindulásból a kisbaba kezére is puszit nyomott, amin mind nevettek. Mr. MacKenzie furcsán nézett rá, de nem tűnt mérgesnek, és a legrepublikánusabb

stílusban megrázta a kezét. Végül azzal tette teljessé a viccet, hogy a kisfiút letette a földre, és őt is kézfogásra buzdította.

– Ötről már embert? – érdeklődött a kisfiú, William díszkardját nézve.

– Nem, még nem – felelte William mosolyogva.

– Az én nagypapám két tucat embert is megölt!

– Jemmy! – szólt rá egyszerre a két szülő, mire a kisfiú a füléhez húzta a vállát.

– Da he egyszer *tényleg!*

– Biztosra veszem, hogy a nagypád bátor harcos – biztosította William komolyan a kisfiút. – A királynak nagy szüksége van az ilyen katonákra.

– Nagypapa azt mondta, hogy a király megcsókolhatja a valagát – felelte a kisfiú tárgyilagosan.

– JEMMY!

Mr. MacKenzie egyik kezét szókimondó fia szájára tapasztotta.

– *Tudod*, hogy a nagypapa nem mondott ilyet! – közölte vele Mr. MacKenzie. A kisfiú egyetértően bólintott, mire az apja elhúzta a rátapasztott kezét.

– Nem. De a nagy igen.

– Nos, az már valószínűbb – motyogta Mr. MacKenzie, miközben láthatóan próbálta elfojtani a nevetését. – De akkor sem mondunk ilyesmit a katonáknak. Ők a királynak dolgoznak.

– Ó! – mondta Jemmy, de már nem érdekelte a téma. – Nemsokára elvonul a dagály? – kérdezte reménykedve, ismét a nyakát nyújtogatva a kikötő felé.

– Nem – felelte Mr. MacKenzie határozottan. – Majd csak órák múlva. És te akkor már ágyban leszel.

Mrs. MacKenzie bocsánatkérően Williamre mosolygott, arca bájosan kipirult zavarában, majd a kis család sietve elvonult, magára hagyva a nevetés és döbbenet között őrlődő Williamet.

– Hé, Ransom!

A fiú a nevé hallva megfordult. Harry Dobson és Colin Osborn tartott felé, ezredének két alhadnagya, akik immár láthatóan nem voltak szolgálatban, és alig várták, hogy felfedezzék a Wilmington nyújtotta örömköket – legyenek bármilyen szegényesek is.

– Kik voltak ezek? – nézett Dobson érdeklődve a távozó család után.

– Egy bizonyos Mr. és Mrs. MacKenzie. Apám barátai.

– Ó, ezek szerint a nő házas? – Dobson az asszonyt nézve csücsörített.
– Nos, ez egy kicsit megnehezíti a dolgot, de hát mit ér az élet némi kihívás nélkül?

– Kihívás? – vetett William lenéző pillantást kis termetű barátjára. – A férje majdnem háromszor akkora, mint te, ha nem vetted volna észre. Osborn felnyerített, arca kivörösödött jókedvében.

– A nő pedig *kétszer* akkora, mint te! Kilapítana, Dobby.

– És mégis miből gondolod, hogy alul akarok lenni? – kérdezte Dobson méltóságteljesen. Osborn ezen csak tovább röhögött.

– Mi ez a megszállottságotok az óriásnőkkel? – faggatta őket William. A kis család után pillantott, ami már majdnem eltűnt az utca végében. – A nő majdnem olyan magas, mint én!

– Ó, még dörgöld is az orrunk alá! – Osborn, aki nagyobb volt az öt láb magas Dobsonnál, de még így is egy fejjel alacsonyabb Williamnél, viccelődve a fiú térde felé rúgott. William elugrott előle, és Osborn felé csapott, aki lebukott, és Dobsonnak lökte.

– Uraim! – Cutter őrmester cockney akcentusának fenyegető hanghordozására azonnal megdermedtek. Lehet, hogy rangban mind az őrmester fölött álltak, de erre egyiküknek sem lett volna bátorsága rámutatni. Az egész zászlóalj tartott a matuzsálemi korú Cutter őrmestertől, aki hiába volt mindössze akkora, mint Dobson, kis termetében egy kitörni készülő vulkán teljes indulatát hordozta.

– Őrmester! – William Ransom hadnagy, Ellesmere grófja és a csoport rangelsője haptákba vágta magát, álla eltűnt egyenruhájának fehér kendője alatt. Osborn és Dobson csizmájukban remegve, sietve követték a példáját.

Cutter fel-alá masírozott előttük, mint egy cserkésző párdúc. Szinte látni lehetett csapdosó farkát, és ahogy várakozón megnyalja az állkapcsát. A fenékbe harapásra várni szinte rosszabb volt, mint maga a fájdalom.

– Hol vannak a csapataik? – vicsorogta Cutter. – *Uraim.*

Osborn és Dobson azonnal makogva magyarázkodni kezdett, de Ransom hadnagy – most az egyszer – tisztességesen viselkedett.

– Az embereim a kormányzói palotát őrzik Colson hadnagy vezetése alatt. Én eltávozást kaptam, őrmester, hogy édesapámmal vacsorázhassak – jelentette tisztelettudóan. – Sir Petertől.

Sir Peter Parker fontos ember volt, és Cutter háborgása alábbhagyott. Azonban William meglepetésére nem Sir Peter nevének említése váltotta ki ezt a reakciót.

– Az édesapjával? – kérdezte Cutter résnnyire húzott szemmel. – Lord John Grey, ugyebár?

– Öhm... Igen – felelte William óvatosan. – Netán... ismeri?

Mielőtt azonban Cutter válaszolhatott volna, kinyílt az egyik közeli fogadó ajtaja, és William apja lépett ki rajta. A fiú vidáman elmosolyodott jól időzített megjelenésén, de sietve újrendezte a vonásait, amikor az őrmester ráfüggesztette szúrós tekintetét.

– Ne vigyorgjon úgy, mint valami szőrös majom! – kezdte az őrmester ijesztő hangnemben, de Lord John barátságos vállon veregetése elhallgattatta. Ilyesféle gesztussal egyik fiatal hadnagy sem próbálkozott volna, még egy zsák pénz ellenében sem.

– Cutter! – mosolygott kedvesen Lord John. – Meghallottam dallamos hangját, mire azt mondtam magamban: „Nahát, átkozott legyek, ha ez nem Aloysius Cutter őrmester!” Nincs még egy férfi a földön, akinek olyan a hangja, mint egy bulldogé, ami lenyelt egy macskát.

– *Aloysius?* – tátogta Dobson Williamnek, de a fiú csupán mordult egyet feleletként, a vállát már nem maradt ideje megvonni, mert ekkor az apja felé fordult.

– William – biccentett szívélyesen. – Milyen pontos vagy. Elnézést kérek, hogy késtem. Feltartottak. – Mielőtt még William megszólalhatott volna, vagy bemutathatta volna a többieket, Lord John belefogott egy hosszas visszaemlékezésbe Cutter őrmesterrel, felelevenítve a régi szép időket az Ábrahám-síksági csatáról Wolfe tábornok vezetése alatt.

Ezalatt a három fiatal tiszt kissé lazíthatott, ami Dobson esetében azt jelentette, hogy visszatért korábbi gondolatmenetéhez.

– Azt mondd, a vörös hajú cicus apád barátja? – suttogetta Williamnek. – Tudd meg tőle, hogy hol szállt meg, jó?

– Idióta – sziszegte Osborn. – Még csak nem is csinos! Olyan hosszú orra van, mint... mint... mint Willie-nek!

– Az arcát már nem láttam – vigyorgott Dobson önelégülten. – A mellette viszont épp szemmagasságban volt, és az...

– Barom!

– Csss! – Osborn rátaposott Dobson lábára, hogy elhallgattassa, amikor Lord John visszafordult feléjük.

– Bemutatnál a barátaidnak, William? – kérdezte Lord John udvariasan.

William vörös fejjel eleget tett a kérésének – nagyon jól tudta, hogy tüzéségi múltja ellenére apjának rendkívül kifinomult a hallása –, mire Osborn és Dobson kissé ámulva meghajolt. Eddig nem tudatosult bennük,

ki az apja, és Williamet azonnal elöntötte a büszkeség, hogy így lenyűgözte őket, még ha közben kicsit sajnálta is, hogy rájöttek Lord John személyazonosságára – amiről holnap vacsoráig az egész zászlóalj tudni fog. Persze nem mintha Sir Peter nem tudta volna, de...

Összeszedte magát, rájött, hogy az apja épp mindkettejüket kimentí, majd sietve, de tisztességesen viszonzta Cutter őrmester tisztelgését, aztán az apja után iramodott, a sorsára hagyva Dobbyt és Osbornt.

– Láttam, hogy beszélgettél Mr. és Mrs. MacKenzie-vel – jegyezte meg Lord John mintegy mellékesen. – Remélem, jól vannak. – Végignézett a rakparton, de a MacKenzie család már rég eltűnt szem elől.

– Úgy tűnt, igen – felelte Willie.

Nem volt hajlandó rákérdezni, hol szálltak meg, de továbbra is az asszony járt a fejében. Nem tudta volna megmondani, csinosnak találja-e, vagy sem. De a szeme magával ragadta – csodálatos, mélykék szeme, hosszú, vörösbarna szempillákkal. Olyan hízelgő, átható pillantással nézte, ami megmelengette a szívét. Persze bizarrul magas, de... Mégis mit képzel? Hiszen a nő házas, ráadásul gyerekei vannak! És mindennek tetejébe még vörös hajú is.

– Régóta... öhm... ismered őket, apám? – kérdezte, miközben az igencsak helytelen politikai nézetekre gondolt, amik nyilván jellemzőek voltak a családra.

– Jó ideje. Az asszony az egyik legrégebbi barátom, Mr. James Fraser lánya. Esetleg emlékszel rá?

William a homlokát ráncolta, nem tudta hová tenni a nevet. Az apjának több ezer barátja van, mégis hogyan...

– Ó! – mondta. – Ő nem az egyik angliai barátod, igaz? Nem egy Mr. Frasert látogattunk meg a hegyekben akkor, amikor elkaptad a... a kanyarót? – Gyomra kissé összeszorult, ahogy felidézte annak az időszaknak a rettegését. Nyomorúságos kábaságban utazott a hegyek között. Az édesanyja csupán egy hónappal azelőtt halt meg, aztán Lord Johnt ledöntötte a kanyaró, és William biztos volt benne, hogy az apja is meg fog halni, teljesen magára hagyva őt a vadonban. Elméjében csak a félelemnek és a gyásznak maradt hely, és a látogatásról mindössze zavaros benyomások kuszasága élt benne. Halványan derengett egy emlék, hogy Mr. Fraser elvitte horgászni, és kedves volt vele.

– De igen – felelte az apja egy félmosollyal. – Meg vagyok hatva, Willie. Azt hittem, inkább a saját szerencsétlenségem miatt emlékszel arra a látogatásra.

– Szer... – Ekkor megrohanták az emlékek, majd hő szökött az arcába, ami forróbb volt a párás nyári levegőnél. – Köszönöm szépen! Amíg nem említetted, sikerült kitörölnöm ezt az emléket!

Az apja felnevetett, és még csak meg sem próbálta visszafogni magát. Ami azt illeti, már rázkódott a nevetéstől.

– Sajnálom, Willie – kapkodott levegő után, és megtörölte a szemét a zsebkendője sarkával. – Képtelen voltam megállni. Az volt a leg... a leg... Ó, istenem, sosem fogom elfelejteni, hogy néztél ki, miután kihúztunk az árnyékszékből!

– *Tudod*, hogy baleset volt – mondta Willie kimerően. Arca lángolt a felidézett megaláztatástól. Legalább Fraser lánya akkor nem volt ott, hogy tanúja legyen szégyenének.

– Igen, persze. De... – Az apja a szájához szorította a zsebkendőt, válla némán rázkódott.

– Nyugodtan abbahagyhatod a nevetést, amikor jólesik – jegyezte meg William hűvösen. – Különb is, hova az ördögbe megyünk? – Elérték a rakpart végét, és a továbbra is egy delfinhez hasonlatosan prüszkölő apja az egyik csendes, fákkal szegélyezett utcába vezette, távol a kikötő közelében lévő kocsmáktól és fogadóktól.

– Egy bizonyos Richardson kapitánnyal vacsorázunk – válaszolta az apja, akinek némi látható erőfeszítéssel sikerült végül uralkodnia magán. Köhögött, kifújta az orrát, és eltette a zsebkendőt. – Egy bizonyos Mr. Bell házában.

Mr. Bell háza fehérre meszelt, mutatós, jómódot sugárzó, de cseppet sem hivalkodó épületnek bizonyult. Richardson kapitány hasonló benyomást keltett: középkorú, jól öltözött férfi volt rendezett külsővel, de bármilyen feltűnő jelleg nélkül és olyan arccal, amit az ember két perccel azután sem tudna kiszúrni egy tömegben, hogy látta.

A két Bell kisasszony már sokkal erősebb benyomást keltett, főleg a fiatalabbik, Miriam, akinek főköttője alól mézszínű fürtök kandikáltak ki, nagy, kerek szemét pedig végig Williamre függesztette a vacsora alatt. Bár túl messze ült tőle, hogy beszélgetésbe elegyedhessen vele, úgy vélte, pillantása is elegendő ahhoz, hogy kifejezze, kölcsönös az érdeklődés, és ha esetleg később lenne lehetőség egy személyesebb társalgásra... Egy mosoly, a mézszínű szempillák szemérmes rebbenése, majd egy gyors pillantás az oldalsó verandára nyíló ajtóra, ami most is nyitva állt, hogy beengedje a levegőt.

William visszamosolygott rá.

– Te is így gondolod, William? – kérdezte az apja, elég hangosan ahhoz, hogy jelezze, már másodszorra teszi fel neki a kérdést.

– Ó, bizonyára. Öhm... Miről mit gondolkod? – kérdezett vissza, hiszen mégiscsak az apjáról, és nem a parancsnokáról volt szó. Az apja tekintete azt üzenté, most a szemét forgatná, ha nem lennének társaságban, így azonban türelmesen válaszolt.

– Mr. Bell épp azt kérdezte, vajon Sir Peter sokáig szándékozik-e Wilmingtonban maradni.

Mr. Bell erre udvariasan biccentett az asztalfőn – de William észrevette, hogy kissé résnnyire húzott szemmel figyeli Miriamet. Talán jobban tenné, ha holnap jönne vissza látogatóba, amikor a ház ura épp az ügyeit intézi.

– Ó! Úgy hiszem, csupán rövid időt fogunk itt tölteni, uram – mondta tiszteletteljesen Mr. Bellnek. – Úgy értesültem, hogy a fő zavargások a hátsószobákban vannak, így minden bizonnyal minden késlekedés nélkül arra felé indulunk, hogy elfojtsuk őket.

Mr. Bell, úgy tűnt, ezt örömmel hallja, de William közben a szeme sarkából látta, hogy Miriam bájosan lebiggyeszi ajkát az ő közelgő távozásának hírére.

– Jól van, jól van – mondta Bell vidáman. – Bizonyára több száz loja lista csatlakozik majd önökhöz útjuk során.

– Kétség sem férhet hozzá, uram – motyogta William, és evett még egy kanállal a levesből. Nem tartotta valószínűnek, hogy Mr. Bell egy lesz közülük. Nem tűnt annak a hadba vonuló típusnak. És nem mintha egy csapat képzetlen, lapáttal felfegyverzett földműves bármennyire is a segítségükre lenne, de ezt aligha mondhatta ki hangosan.

William igyekezett úgy figyelni Miriamet, hogy ne közvetlenül őt nézze, és elkapott egy pillantást az apja és Richardson kapitány között, mire eltűnődött. Az apja egyértelműen azt mondta, hogy Richardson kapitánnyal vacsoráznak – azaz az este lényege, hogy találkoznak a férfival. De vajon miért?

Aztán elkapta Miss Lillian Bell pillantását, aki vele szemben ült, az apja mellett, mire azonnal megfedkezett Richardson kapitányról. Sötét szemű, magasabb és karcsúbb, mint a húga – de igazán szemrevaló teremtés, tűnt fel neki.

Amikor Mrs. Bell és a lányai felálltak, a férfiak pedig vacsora után kivonultak a verandára, Williamet nem lepte meg, hogy Richardson kapitány társaságában találja magát a veranda egyik végében, míg az apja a másik

végében élénk társalgásba kezdett Mr. Bell-lel a kátrány áráról. Az apja bárkivel bármiről képes volt beszélgetni.

– Lenne az ön számára egy javaslatom, hadnagy – közölte Richardson a szokásos udvariassági körök után.

– Valóban, uram? – felelte William tiszteletudóan. Feléledt a kíváncsi-sága. Richardson kapitány volt a könnyűlovasságnál, de jelenleg nem tartózkodott az ezredével. Ennyit már felfedett magáról a vacsora alatt, amikor megemlítette, hogy külön feladatot teljesít. De vajon mégis melyet?

– Nem tudom, mennyit mesélt önnek az édesapja a küldetéséről...

– Semennyit, uram.

– Áh. A déli hadszíntér vezetése információszerzéssel bízott meg. Persze nem én vezénylem le az összes ilyen jellegű küldetést – mosolygott a kapitány szerényen –, csupán egy kis részüket.

– Nagyra értékelem az ilyen küldetések... fontosságát, uram – felelte William, és igyekezett diplomatikusan fogalmazni –, de én magam...

– Nem érdekli a kémkedés. Nem, persze hogy nem. – Sötét volt a verandán, de a kapitány száraz hangját tisztán lehetett hallani. – A legtöbb férfi, aki katonának tartja magát, így van ezzel.

– Nem akartam megsérteni, uram.

– Nem is gondoltam ilyesmire. Azonban nem kémnek fogadnám fel. Az kényes foglalkozás, ami ráadásul nem veszélytelen. Inkább a hírnök szerepével bíznom meg. Bár, ha az útja során némi információhoz is jut... Nos, azzal még inkább hozzájárulna az ügyünkhöz, és nagyra értékel-nénk.

William érezte, ahogy az arcába szökik a vér a feltételezéstől, hogy sem a diszkrécióval, sem a veszéllyel nem képes megbirkózni, de uralkodott magán, és csak annyit mondott:

– Ó?

Úgy tűnt, a kapitány jelentős információk birtokába jutott Észak- és Dél-Karolina helyzetéről, és most el akarja juttatni ezeket az információkat az északi hadszíntér parancsnokának, azaz Howe tábornoknak, aki jelenleg Halifaxben tartózkodik.

– Természetesen több hírnököt is küldök – folytatta Richardson. – Persze hajóval valamivel gyorsabb a haladás, de szeretném, ha legalább egy hírnök a szárazföldön közlekedne, egyrészt a biztonság kedvéért, másrészt hátha útközben sikerül bizonyos megfigyeléseket tennie. Az édesapja nem győzte méltatni az ön érdemeit, hadnagy... – csak nem némi derűt vélt kihallani az amúgy fűrészporszárász hangból? –, és ha jól értem, sokat

utazott Észak-Karolinában és Virginiában. Ez értékes tulajdonság. Bizonyára megnyugtatta a tudat, hogy nem kívánom, hogy a hírnököm eltűnjön a Dismal-mocsárban, hogy aztán soha többé ne halljunk róla.

William felismerte a tréfát, és udvariasan nevetett. Richardson kapitány nyilván még sosem járt a Dismal-mocsár közelében, William azonban igen, és úgy vélte, épeszű ember nem merészkedik szándékosan arra, hacsak nem vadászni akar.

Komoly kétségei támadtak Richardson felvetését illetően – bár miközben emlékeztette magát, hogy nem kéne otthagynia az embereit, az ezredét, máris megjelent előtte egy regényes kép, ahogy egyedül átvág a rengetegen, fontos híreket szállítva viharokon és veszélyeken át.

Ám sokkal inkább elgondolkodtató, hogy mi várna rá az utazás végén.

Richardson mintha számított volna erre a kérdésére, és megválaszolta, mielőtt William feltehetette volna.

– Amint felért északra, amennyiben megfelelő, csatlakozhat Howe tábornok vezérkarához.

Hát íme. A felkínált alma, ráadásul zamatos és piros. Tisztában volt vele, hogy az „amennyiben megfelelő” alatt Richardson inkább Howe tábornokra, semmint rá gondolt, de magabiztos volt a képességeit illetően, és úgy gondolta, hasznosnak bizonyulna.

Még csak pár napja tartózkodott Észak-Karolinában, de ez épp elegendő idő volt ahhoz, hogy pontosan felmérje katonai előmenetelének lehetőségeit az északi és a déli hadszíntéren. A teljes kontinentális hadsereg Washington vezetése alatt északon tartózkodott. A déli lázongásokat ezzel szemben telepések és rögtönzött polgárőrség kellemetlen, ám kis, elszigetelt csoportjai okozták, amik aligha jelentettek valódi fenyegetést. Ami pedig Sir Peter és Howe tábornok parancsnoki státuszát illeti...

– Ha lehet, szeretném átgondolni az ajánlatát, kapitány – mondta, remélve, hogy nem hallatszik a hangján a lelkesedés. – Adhatok holnap választ?

– Természetesen. Gondolom, szeretné átbeszélni a lehetőségeket az édesapjával, ami szintén rendben van.

Ezután a kapitány témát váltott, és nem sokkal később Lord John és Mr. Bell is csatlakozott hozzájuk, a társalgás pedig általános mederben folyt tovább.

William nem igazán figyelt oda a beszélgetésre, mert az udvar szélén álló bokrok között szellemszerűen megbújó két karcsú, fehér alak elterelte a figyelmét.

A két főköttős, fehér fej előbb egymáshoz hajolt, majd ellibbent egymástól. Az egyik időnként, töprengő kifejezéssel az arcán, röviden a veranda felé kémlelt.

– „És a köntösökre sorsot vetettek”² – motyogta az apja, és a fejét csóválta.

– Hogyan?

– Mindegy – mosolygott az apja, és Richardson kapitány felé fordult, aki épp megjegyzést tett az időjárásra.

Az udvaron szentjánosbogarak fénye derengett, zöld szikrákként lebegve a párától nyirkos, buja növényzetben. Jó volt ismét szentjánosbogarakat látni, hiányoztak neki Angliában – ahogy a déli levegő különös lágsága is, ami a bőrére tapasztotta a ruháját, és amitől lüktetett a vér az ujjbegyeiben. Körülöttük tücskök ciripeltek, és egy pillanatra a daluk mintha minden mást elnyomott volna a pulzusa dobolásán kívül.

– Kész a kávé, uraim. – Bellék rabszolgájának lágy hangja áttört vére apró háborgásán, és a többi férfival együtt bement a házba, közben csupán egy pillantást vetve az udvarra. A fehér alakok addigra eltűntek, de a finom, meleg levegőben az ígéret fuvallata rezgett.

Egy órával később már a szállása felé tartott, gondolatai kellemes rendezetlenséggel csapongtak, mellette pedig az apja lépkedett csendesen.

Az este végén Miss Lillian Bell szűzies, röpke csókkal jutalmazta a szentjánosbogarak között, és a súlyos nyári levegőben mintha kávé és érett eper illata terjedt volna, a kikötő mindent átható nyirkos szaga ellenére is.

– Richardson kapitány beszámolt nekem az ajánlatról, amit neked tett – mondta Lord John mintegy mellékesen. – Elfogadod?

– Nem tudom – felelte William hasonló hangon. – Persze hiányoznának az embereim, de... – Mrs. Bell unszolta, hogy még a héten menjen vissza teára.

– A katonai élet nem sok állandósággal jár – jegyezte meg az apja, és röviden megrázta a fejét. – Figyelmeztettelek.

William apró horkantással fejezte ki egyetértését, alig figyelt oda.

– Remek lehetőség az előmeneteledhez – folytatta az apja, majd hirtelen hozzátette: –, bár persze némi veszély is jár vele.

– Tessék? – horkantott erre gúnyosan a fiú. – Ellovagolni Wilmingtonból, majd New Yorkban hajóra szállni? Szinte végig út vezet arra!

² János evangéliuma 19:24 (Károli Gáspár fordítása.)

– Rajta számtalan kontinentális csapattal – mutatott rá Lord John. – Washington tábornok egész hadserege Philadelphia ezen oldalán található, ha hihetünk a híreknek.

William vállat vont.

– Richardson azt mondta, azért esett rám a választása, mert ismerem azt a vidéket. Utak nélkül is elbaldogulok.

– Biztos vagy benne? Már majdnem négy éve nem jártál Virginiában. Apja kételkedő hanghordozása idegesítette Williamet.

– Azt hiszed, nem vagyok képes tájékozódni?

– Nem, dehogyan – felelte az apja, de továbbra is némi kétellyel a hangjában. – De nem kevés kockázattal jár az ajánlat. Nem szeretném, ha kellő megfontoltság nélkül fogadnád el.

– Nos, már végiggondoltam – közölte William sértetten. – Elvállalom.

Lord John pár lépést csendben tett meg, majd kelletlenül bólintott.

– A te döntésed, Willie – mondta halkán. – De leköteleznél, ha vigyáznál magadra.

William ingerültsége azonnal elpárolgott.

– Persze hogy vigyázni fogok – felelte mogorván. Juhar- és hikorifák lombkoronája alatt sétáltak tovább némán, olyan közel egymáshoz, hogy válluk időről időre súrolta egymást.

A fogadónál William elbúcsúzott Lord Johntól, de nem tért vissza azonnal a szállására, hanem a rakparton barangolt nyugtalanul, az álom még messzire került.

Az árapály megfordult, a víz elvonult. Immár erősebben érződött a döglött halak és a rothadó hínár szaga, de továbbra is borította az árapálysík-ságot némi vízréteg, ami csendesen fénylett a negyedhold alatt.

Beletelt pár pillanatba, mire megtalálta a cölöpöt. Már-már azt hitte, eltűnt, de nem, ott volt, egy vékony, sötét vonal a víz ragyogásában. Üresen.

A pózna már nem egyenesen állt, hanem éles szögben megdőlt, mintha mindjárt a vízbe csapódna, és vékony kötélhurok lógott róla, ami az akasztófa köteleként lebegett az apadó vízfelszínen. Williamet zsigeri nyugtalanság kerítette hatalmába. Az ár nem volt olyan erős, hogy elvigye az egész testet. Egyesek szerint krokodilok és alligátorok éltek erre, bár ő maga még egyet sem látott. Ösztönösen lepillantott, mintha az egyik ilyen hüllő hirtelen előtörhetne a vízből a lábánál. A levegő továbbra is meleg volt, a fiú mégis enyhén megborzongott.

Elhessegette az érzést, majd elfordult, hogy a szállása felé induljon. Egy-két napig még biztos nem kell útra kelnie. Vajon addig látja még a kék szemű Mrs. MacKenzie-t?

Lord John megállt még a fogadó verandáján, és figyelte, ahogy a fia eltűnik a fák árnyai között. Volt némi aggálya. Az ügy gyorsabban elrendeződött, mint szeretne volna, de bízott William képességeiben. És bár a megállapodás valóban kockázatot jelentett, ezzel járt egy katonai élete. Bizonyos helyzetek azonban több kockázattal járnak, mint mások.

Egy ideig habozott. Az ivóból beszélgetés hangjai szűrődtek ki, de ezen az estén már nem kíváncsított társaságba, a gondolat viszont, hogy ideoda forgolódjon szobája alacsony mennyezete alatt, fulladozva a napközben bent ragadt hőségben, arra ösztönözte, hogy inkább hosszú sétára induljon, hogy a testi kimerültség elősegítse az alvást.

Azonban nem csak a hőségről volt szó, elmélkedett, ahogy lelépett a verandáról, és megindult a Willie-vel ellentétes irányba. Elég jól ismerte magát ahhoz, hogy tudja, még tervének látszólagos sikere sem akadályozná meg, hogy ébren feküdjön, és aggodalmaskodjon miatta, elszántan keresve a gyengeségeit, azon tépelődve, hogyan lehetne jobbítani a helyzetet. Végül is William nem indulna el azonnal, volt még némi idő arra, hogy mindent végiggondoljon, és ha kell, változtatásokat foganatosítson.

Ott volt például Howe tábornok. Valóban ez a legjobb választás? Talán inkább Clinton... De nem. Henry Clinton olyan, akár egy aggodalmaskodó vénasszony. Egyetlen lépést sem mer megtenni, hacsak legalább három arra vonatkozó parancsot nem kap.

A Howe testvérek – az egyikük tábornok, a másikuk admirális – hírhedten bárdolatlanok voltak, modorukban, kinézetükben és általános megnyilvánulásaikban is leginkább felajzott vaddisznókra hasonlítottak. Azonban nem voltak ostobák – és isten a tudója, gyávák sem –, és Grey úgy vélte, Willie képes megbirkózni a durva modorral és a kemény szavakkal. Ráadásul egy fiatal tiszt valószínűleg könnyebben alkalmazkodik egy padlóra köpdőső parancsnokhoz – Richard Howe egyszer még magát Greyt is eltalálta, bár az csupán véletlen volt, mivel hirtelen változott a szélirány –, mint az ismeretségi körében lévő más katonák hóbortjaihoz.

Persze a penge testvériségének még a legfurcsább tagjai is kellemesebb társaságot nyújtanak a diplomataknál. Felmerült benne, milyen gyűjtőnévvel lehetne illetni egy csapat diplomatát. Ha az írókat nevezhetjük

a penna testvériségének, egy csapat marhát pedig csordának hívunk... Akkor talán lehetnének diplomatacsürhe? A gyilok testvérei? Nem, az úgy túl lényegre törő. Inkább egy adag ópiumnyi diplomata. Az unalmasok testvérisége. Bár azok, akik nem unalmasak, néha veszélyesek tudnak lenni.

Sir George Germain az egyik ritka példány volt: egyszerre volt unalmas és veszélyes.

Tovább sétált a város utcáin, hogy kifárasssa magát, mielőtt visszamegy kicsi, fülledt szobájába. Az égbolt szomorkásan és zordan terült el fölötte, a felhők között távoli villámok cikáztak, a levegő pedig nyirkos volt, akár egy mosdószivacs. Mostanra már Albanyben lehetne – ami nem kevésbé páras és rovarok lakta, de valamivel hűvösebb, és közel esik az Adirondack-hegység édes, sötét erdőihez.

Mégsem bánta meg sietős útját Wilmingtonba. Willie ügye elrendező-dött, és csak ez számított. Willie nővére, Brianna pedig... Egy pillanatra megtorpant, lehunyta a szemét, és felelevenítette azt a valószerűtlen és szívet tépő pillanatot, amiben aznap délután volt része, amikor együtt látta őket. Alig kapott levegőt, ahogy tekintetét a két magas alakra szegezte, azokra a szép, határozott vonásokra, amik annyira hasonlítottak egymásra – és annyira hasonlítottak az akkor mellette álló, mozdulatlan férfira is, aki Greyjel ellentétben nagy levegőket vett, mintha attól tartana, hogy ezt soha többé nem teheti meg.

Grey szórakozottan megdörzsölte bal kezének gyűrűsujját, még nem szokta meg, hogy ilyen csupasz. Jamie Fraserrel minden tőlük telhető megtettek, hogy megvédjék a szeretteiket, és búskomorsága ellenére megnyugtatta a tudat, hogy ez a felelősségtelenség összetartja őket.

Találkozik még valaha Brianna Fraser MacKenzie-vel? A lány azt mondta, hogy nem – és úgy tűnt, ez a tény épp annyira elszomorítja, mint őt magát.

– Isten áldjon, gyermekem – mormolta, és megcsóválta a fejét. Közben visszafordult a kikötő felé. Nagyon fog hiányozni neki a lány. De ahogy Willie-nél is, a megnyugvás, hogy nemsokára elmegy Wilmingtonból, és kikerül a veszély útjából, győzedelmeskedett személyes veszteségérzete felett.

Amikor kiért a rakpartra, akaratlanul is kinézett a vízre, és nagyot sóhajtott megkönnyebbülésében az üres cölöp láttán, ami ferdén állt a vízben. Nem értette, miért tette a lány azt, amit, de már elég régóta ismerte az apját – és ha már itt tartunk, az öccsét is – ahhoz, hogy megértse azt a

makacs elhatározást macskaszzerű, kék szemében. Így hát kerített neki egy kis csónakot, ahogy kérte, és a torkában dobogó szívvel állt a rakparton, készen arra, hogy ha kell, valahogy elterelje az emberek figyelmét, miközben a lány férje kivezett a kikötözött kalózhoz.

Sok férfit látott már meghalni, általában akaratok ellenére, olykor belenyugvással. De még egyet sem látott olyan szenvedélyes hálával a szemében. Grey csupán futólag ismerte Roger MacKenzie-t, de úgy vélte, figyelemre méltó férfi lehet, mivel nemcsak hogy túlélte a házasságot ezzel a lenyűgöző, veszélyes teremtménnyel, de még gyermekeket is nemzett neki.

Megrázta a fejét, majd elfordult, és folytatta az útját a fogadó felé. Nyugodtan várhat még két hetet, mielőtt válaszol Germain levelére – amit egy ügyes mozdulattal kikapott a diplomáciai poggyászból, amikor meglátta rajta William nevét –, és akkor már őszintén állíthatja, hogy „ó, egek, mire megérkezett a levél, Lord Ellesmere már valahol a vadonban tartózkodott Észak-Karolina és New York között, éppen ezért nem tudták tájékoztatni, hogy visszahívták Angliába, bár biztosra veszi, hogy Ellesmere szörnyen sajnálni fogja, hogy elszalasztotta a lehetőséget, hogy csatlakozhasson Sir George vezérkarához, amikor majd meghallja a hírt” – jó pár hónappal később. Milyen kár.

Elkezdte fütyülni a *Lillibulerót*, és jókedvűen belépett a fogadóba.

Az ivóban megállt, és a szobájába kéretett egy üveg bort. A csaposlány azt felelte, hogy „az úriember” már vitt fel magával egy üveggel.

– És két poharat is – tette hozzá mosolyogva, amitől gödröcskék jelentek meg az arcán. – Úgyhogy nem hinném, hogy az egészet egyedül akarja meginni.

Grey úgy érezte, mintha egy százlábú szaladna végig a gerincén.

– Hogy mondja? – kérdezte. – Úgy érti, hogy egy úriember van a szobámban?

– Igen, uram – felelte a nő. – Azt mondta, régi barátok... Mondta a nevét is... – Egy pillanatra összevonta a szemöldökét, majd ellazította. – Bo-só, ezt mondta, vagy valami ilyesmit. Olyan francia hangzása volt – magyarázta. – És a megjelenése is franciás volt. Kér vacsorát, uram?

– Nem, köszönöm – utasította vissza egy legyintéssel, majd elindult felfelé, és közben azon gondolkozott, elől hagyott-e bármi olyasmit a szobájában, amit nem kellett volna.

Egy francia férfi, Bo-só... *Beauchamp*. A név úgy villant az elméjébe, mint egy távoli villám fénye. Egy pillanatra megdermedt a lépcső közepén, majd lassabban folytatta az útját.

Biztosan nem ő az... De ki más lehetne? Amikor jó néhány évvel korábban letette az aktív szolgálatot, diplomáciai munkát vállalt, és Anglia Fekete Hivatalának tagja lett, azé a rejtélyes szervezeté, amit az európai országok között áramló diplomáciai levelek – és más, sokkal kevésbé hivatalos üzenetek – elfogásával és megfejtésével bíztak meg. Mindegyik kormány bírt a maga Fekete Hivatalával, és a különböző szervezetek tagjai gyakran tudtak egymás létezéséről – sosem találkoztak, de ismerték egymás aláírását, kezdőbetűit és szignózatlan, margóra írt megjegyzéseit.

Beauchamp volt az egyik legtevékenyebb francia ügynök. Grey többször is észrevette hátrahagyott nyomait a közbeeső években, még ha a Fekete Hivatalban töltött napjait rég a háta mögött hagyta is. Ha név szerint ismerte Beauchamp-ot, akkor észszerű következtetés volt, hogy a férfi is ismeri őt – bár láthatatlan kapcsolatuk évekkel azelőtt megszakadt. Személyesen sosem találkoztak, és hogy ez a találkozó éppen *itt* következzen be... Megérintette kabátja titkos zsebét, és megnyugtatta a papír halk zizegése.

A lépcső tetején megállt, de semmi értelme nem volt a titokzatoskodásnak. A férfi nyilván számít rá. Határozott léptekkel végigment a folyosón, és elfordította szobája ajtajának fehér, sima és hűvös porcelánkilincset.

Hőhullám csapta meg, mire önkéntelenül levegő után kapott. Még szerencse, mert ez elfojtotta a nyelve hegyére szökő istenkáromlást.

A szoba egyetlen székét elfoglaló úriember valóban „franciásnak” tűnt. Pazarul szabott kabátja leomló, hófehér csipkében folytatódott a nyakánál és a csuklójánál, cipőjének ezüst csatja illetve tarkójánál öszülő hajához.

– Mr. Beauchamp – mondta Grey, és lassan becsukta az ajtót maga mögött. Nyirkos inge a testéhez tapadt, pulzusa a halántékában lüktetett. – Attól tartok, kissé váratlanul ért ez a látogatás.

Perseverance Wainwright arcán alig látható mosoly bujkált.

– Örülök, hogy látlak, John – mondta.

Grey uralkodott magán, nehogy bármilyen meggondolatlan szó kicsúszson a száján – ez a leírás azonban majdnem mindenre illet, amit mondhatott volna, kivéve a „Jó estét!”-re.

– Jó estét! – mondta hát, majd kérdően felvonta egyik szemöldökét. – *Monsieur* Beauchamp?

– Ó, igen. – Percy maga alá húzta a lábát, hogy felkeljen, de Grey in-
tett neki, hogy maradjon, és inkább odahúzott egy kisszéklet, remélve,
hogy a mozdulattal nyert másodpercek alatt sikerül visszanyernie az ön-
uralmát. Miután ez nem következett be, tovább húzta az időt, és kinyi-
totta az ablakot, majd megállt előtte, párszor mélyet szippantott a sűrű,
párás levegőből, és csak ezután fordult vissza és foglalt helyet.

– Hogy történt? – kérdezte, és igyekezett közömbös hangszínt megüt-
ni. – Úgy értem, Beauchamp. Vagy ez csupán egy *nom de guerre*?³

– Ó, nem. – Percy előkapta csipkeszegélyű zsebkendőjét, és finom
mozdulatokkal felitatta a verejtéket a hajvonaláról. Elkezdett kopaszodni,
vette észre közben Grey. – Feleségül vettem Amandine báró hűgát. A csa-
ládnevük Beauchamp, amit magam is átvettem. A kapcsolat bizonyos *ent-
rée*-t⁴ biztosított a politikai körökbe, így aztán...

Bájosan megvonta a vállát, és kecses mozdulatot tett, ami magában fog-
lalta a Fekete Hivatalban – és kétségkívül máshol is, gondolta Grey komo-
ran – tett karrierjét.

– Gratulálok a házasságodhoz – mondta Grey, és meg sem próbálta
száműzni az iróniát a hangjából. – És melyikükkel hálsz, a báróval vagy
a hűgával?

Percy, úgy tűnt, jót derül a kérdésen.

– Mindkettőjünkkel, alkalomadtán.

– Együtt?

A mosoly kiszélesedett. A fogai még mindig jók voltak, bár néhol fol-
tot hagyott rajtuk a bor.

– Alkalomadtán. Ugyanakkor Cecile, a feleségem, jobban vágyik az
unokatestvére, Lucianne figyelmére, jómagam pedig a kertészére. Elbű-
völő férfi, Emile-nek hívják. Rád emlékeztet... még a fiatalabb éveidből.
Karcús, szőke, izmos és kegyetlen.

Grey döbbenet tapasztalta, hogy ezen legszívesebben felnevetne.

– Ez rendkívül franciásan hangzik – jegyezte meg inkább szárazon. –
Biztosra veszem, hogy örömdre szolgál. Mit szeretnél?

– A kérdés szerintem inkább az, hogy *te* mit szeretnél. – Percy még
nem ivott a borból. Most felemelte az üveget, és óvatosan töltött belőle,
a vörös folyadék sötéten csörgedezett a poharakba. – Vagyis inkább úgy
kéne fogalmaznom, hogy Anglia mit szeretne. – Mosolyogva Grey felé

³ Álnév. (francia)

⁴ Belépés. (francia)

nyújtotta az egyik poharat. – Aligha választhatjuk el az érdekeidet az országodétól, nemde? Ami azt illeti, megvallom, nekem mindig is úgy tűnt, te magad vagy Anglia, John.

Grey legszívesebben megtiltotta volna neki, hogy a keresztnévén szólítsa, de azzal csak felelevenítette volna a köztük lévő intim kapcsolat emlékét – és Percynek épp ez volt a célja. Inkább nem törődött vele, és belekortyolt a borba, ami jónak bizonyult. Eltűnődött, vajon kell-e érte fizetnie – és ha igen, hogyan.

– Hogy mit szeretne Anglia – ismételte szkeptikusan. – És mi az elképzelésed, mit szeretne Anglia?

Percy kortyolt egyet a borból, egy ideig még a szájában tartotta, láthatóan ízlelgetve, végül lenyelte.

– Az aligha titok, drágám, nem igaz?

Grey felsóhajtott, és nyomatékos pillantással meredt rá.

– Gondolom, láttad már ezt a „függetlenségi nyilatkozatot”, amit az úgynevezett Kontinentális Kongresszus adott ki – folytatta Percy. Hátrafordult, belenyúlt egy bőrtáskába, amit korábban a szék háttámlájára akasztott, előhúzott egy köteg összehajtogatott papírlapot, és átadta őket Greynek.

Grey valójában még nem látta a kérdéses dokumentumot, de természetesen már hallott róla. Mindössze két héttel korábban nyomtatták Philadelphiában, és a másolatok máris szél röptette gazzokként terjedtek a gyarmatokon.

Felvont szemöldökkel Percyre pillantott, majd széthajtotta a papírokat, és gyorsan átfutotta őket.

– A király mint zsarnok? – mondta félig nevetve a dokumentum szélsőségesebb nézeteinek gyalázatosságán. Ismét összehajtotta a lapokat, és az asztalra hajította őket. – És ha én vagyok Anglia, akkor, feltételezem, a beszélgetésünk erejéig te vagy Franciaország megtestesítője.

– Valóban bizonyos ottani érdekeket képviselek – felelte Percy egykedvűen. – És kanadai érdekeket.

Ez a kijelentése apró vészharangokat kongatott meg Grey fejében. Harcolt Kanadában Wolfe-fal, és pontosan tisztában volt vele, hogy bár a franciák az észak-amerikai területeik nagy részét elveszítették a háború alatt, ádázul tartották magukat az északi részen, az Ohio-folyó vonala és Québec között. Vajon elég közel voltak ahhoz, hogy most problémát okozzanak? Grey úgy gondolta, nem – de bármit kinézett a franciákból. És Percyből is.

– Világos, hogy Anglia szeretne minél előbb véget vetni ennek a képtelenségnek. – Percy egyik hosszúkas, bütykös kezével a papírok felé intett. – Ez az úgynevezett kontinentális hadsereg tapasztalatlan, egymásnak el-
lentmondó eszméket valló férfiak törekeny szövetsége. Mi lenne, ha kész lennének bizonyos információkkal szolgálni, amikkel... Washington egyik parancsnokát meg lehetne ingatni hűségében?

– Akkor mi lenne? – kérdezett vissza Grey, és meg sem próbálta lep-
lezni szkepticizmusát. – Hogyan szolgálná ez Franciaország érdekeit vagy a saját érdekeidet? Megkockáztatom, hogy a kettő nem teljesen azonos.

– Látom, hogy az idő nem lágyított természet adta cinizmusodon, John. Ez amúgy a kevésbé vonzó tulajdonságaid közé tartozik, nem tudom, hogy ezt már említettem-e.

Grey kissé tágabbra nyílt szemmel meredt rá, mire Percy felsóhajtott.

– Jól van. A földről van szó – felelte. – A Nagy-tavak medencéjéről. Vissza akarjuk szerezni.

Grey röviden felnevetett.

– Azt meghiszem. – A kérdéses részt, egy hatalmas területet az Ohio-folyótól északnyugatra Franciaország a francia és indián háború után átengedte Nagy-Britanniának. Anglia azonban nem foglalta el a területet, és megakadályozta, hogy a gyarmatosítók arrafelé terjeszkedjenek az indiánok fegyveres ellenállása és a velük folyó egyezkedések miatt. A gyarmatosítók ennek nemigen örültek. Grey maga is találkozott pár indiánnal, és hajlott arra, hogy a brit kormány álláspontja egyszerre észszerű és tisztességes.

– A francia kereskedők kiterjedt kapcsolatokkal rendelkeztek a bennszülöttekkel abban a térségben, ti viszont semmilyennel.

– Ezek szerint a prémkereskedők az egyik... érdekeltséged... amit képviselsz?

Percy ezen szélesen mosolygott.

– Nem a legfőbb érdekeltségek. De egy részük.

Grey nem is fáradt azzal, hogy megkérdezze, Percy miért épp őt – egy látszólag visszavonult, semmilyen befolyással sem bíró diplomatát – kereste fel az ügyben. Percy még közelebbi ismeretségük napjaiból tudta, mekkora hatalommal rendelkezik Grey családja és a velük kapcsolatban állók. „Monsieur Beauchamp” pedig még jobban ismerte jelenlegi kapcsolatait, amiket az európai Fekete Hivatalok között áramló információknak köszönhetett. Grey persze nem intézkedhetett az ügyben, de helyzetéből adódóan csendben felhívhatta rá azok figyelmét, akik viszont igen.

Úgy érezte, mintha minden szőrszála égnek meredne, mint egy bogár csápja, veszélyre számítva.

– Természetesen egy felvetésnél némileg többre lenne szükségünk – mondta hűvösen. – Például a kérdéses tiszt nevére.

– Azt jelenleg nem áll módomban megosztani senkivel. Ám amint őszinte érdeklődéssel megkezdődnek a tárgyalások...

Grey máris azon töprengett, kinek kéne megemlítenie az ajánlatot. *Nem Sir George Germainnek*⁵. Esetleg Lord North⁶ hivatalának? De ez még várhat.

– És a személyes érdekeid? – kérdezte némi éllel a hangjában. Elég jól ismerte Percy Wainwrightot ahhoz, hogy tudja, a személyes haszon nála nem elhanyagolható szempont.

– Á, hogy az. – Percy belekortyolt a borába, majd lejjebb eresztette a poharat, és a pereme fölött Grey szemébe nézett. – Az nagyon egyszerű ügy. Megbízta, hogy kerítsek elő egy férfit. Ismersz esetleg egy James Fraser nevű skót úriembert?

A Grey kezében lévő pohár szára megrepedt. Azonban nem tette le, hanem óvatosan ivott a borból, közben hálát adva istennek, hogy először is, sosem említette Percynek Jamie Fraser nevét, másodszer pedig, hogy a barátja aznap délután elhagyta Wilmingtonot.

– Nem – felelte nyugodtan. – Mi a szándékod ezzel a Mr. Fraserrel?

Percy vállat vont, majd elmosolyodott.

– Csupán feltennék neki egy-két kérdést.

Grey érezte, hogy vér szívárog megvágott tenyeréből. Óvatosan tartotta a megrepedt poharat, és kiitta belőle a maradék bort. Percy is csendben ivott vele.

– Részvétem a feleséged miatt – szólalt meg Percy halkán. – Tudom, hogy...

– Semmit sem tudsz – vágott közbe Grey nyersen. Előrehajolt, és letette a törött poharat az asztalra. A kehely örülten gurult ide-oda, a bor üledéke az üvegben hullámozott. – Semmit. Sem a feleségemről, *sem* rólam.

Percy a leghalványabb gall vállrándítással megemelte a vállát. *Ahogy akarod*, üzenté vele. De a szemét – ami, a fenébe vele, továbbra is szép, sötét és lágý volt –, úgy tűnt, őszinte együttérzéssel függeszti rá.

⁵ Sir George Germain: Nagy-Britannia akkori gyarmatokért felelős minisztere.

⁶ Lord North: Nagy-Britannia akkori miniszterelnöke.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Grey felsóhajtott. Kétségtelenül valóban őszinte volt. Percyben nem volt szabad megbízni – soha –, de amit tett, az gyengeségből, nem pedig rosszindulatból vagy az érzések hiányából fakadt.

– Mit akarsz? – kérdezte ismét.

– A fiad... – kezdte Percy, mire Grey azonnal nekiesett. Megragadta Percy vállát, olyan erősen, hogy a férfi aprót kiáltott és megmerevedett. Grey lehajolt, és Wainwright (azaz *Beauchamp*) szemébe meredt, olyan közletről, hogy érezte meleg leheletét az arcán és kölnijének illatát. Közben összevázerte Wainwright kabátját.

– Amikor legutóbb láttalak – mondta Grey nagyon halkán –, kevésen múltott, hogy golyót röpítsek a fejedbe. Ne adj rá okot, hogy megbánjam, hogy nem tettem.

Aztán elengedte a férfit, és felegyenesedett.

– Tartsd magad távol a fiamtól és tőlem is. És ha megfogadsz egy szívélyes tanácsot, akkor visszamész Franciaországba. Mégpedig gyorsan.

Azzal sarkon fordult, kiharzott a szobából, és határozott mozdulattal becsapta maga mögött az ajtót. Már az utca felénél járt, amikor rájött, hogy Percy-t a saját szobájában hagyta ott.

– Az ördögbe vele – motyogta, majd döngő léptekkel megindult, hogy erre az éjszakára szállásért könyörögjön Cutter őrmesternél. Reggel aztán majd gondoskodik róla, hogy mind a Fraser család, mind pedig William biztonságos távolságra kerüljön Wilmingtontól.